

הראשונה שגלגלה בחשבון היתה השחקנית היפהפיה גאולה (המשרתות) נוני. אבל גאולה סירבה בכל תוקף: "אני לא מתפשטת!" אמרה בהחלטיות. קלוס הצטער נורא: "היא מתאימה בדיוק לתיאור", אמר באנחה צער. ובאמת, במחזה שומעים את המלך הנרי מפליט:

"היין הצרפתי הוא תרומתם היחידה לתרבות האנושית — לא, בעצם הא לך עוד תרומה אחת!"

ואו, בתנועה דראמאטית, הוא שומט מעל החתיכה את הסדין. כשהיא גלוייה למבטיו של בקט — ושל הקהל, ממשיך המלך:

"כלום אינה אסתטית? עגולה כמו תפוח! רוצה אותה?"

 "עירומה? השתגעיתם?"

א שרובי בקט דחקא רצה. אבל גאולה נוני לא. לדברי היי קלוס היא בעצם הסכימה — אבל היתה ברירה שתופיע בבקט או במחזה אחר, שיועלה אותה עת עלידי הבימה, בבימויו של יוליוס גלגר. רכילאיי הבימה מספרים שגאולה בכל זאת התביישה, וזהו זה. ואז החל המירוץ אחר עירומה אפשרית.

הסצנה המסורית בסרט בקט: פיטר אויטול (המלך) והוכוכבנית ורוניק ונדל, לפני בואו של ריצ'ארד ברטון (בקט). פיטר חושף את נערת

המישכב לעיני חברו, חובט בעכוזה, מציג אותה בתור דוגמת התרבות הצרפתית המשובחת ביותר. הסצנה הפכה את ורוניק לשחקנית — ואת הסרט לרביקופתי, דבר שגם תיאטרון הבימה רוצה לחקותו.

תתיכנס למיטה דור?

היי רצה, אם לא את גאולה, אז לפחות את זהבה (פרנסוא ראש גור) עינבר, יפהפיה חומת-שיער וירוקת-עיניים, בת עשרים ור משהו.

אבל זהבה היא, אומנם, שחקנית — אך אינה מוכנה לעשות הכל למען האמנות: "אני? עירומה? על הבמה? השתגעיתם? אמר רה.

ולא עודרו ההצעות המחוכמות שהועלו עלידי היי קלוס ויתר אנשי התיאטרון: הר צע לזהבה שתלבש תחתונים וחוייה בצבע העור השווף שלה; הוצע לה שהסדין יחשוף רק רצועת-גוף, לאורך המתונים, הצד ובית השחי; ועוד כל מיני הצעות.

בתנאי — שייראה כאילו היא עירומה. אבל זה בדיוק מה שזהבה לא רצתה. מועמדותה נפלה.

 50 לירות להתפשטות

אז בא תורה של שחקנית אחרת, תירצה ארבל, שהופיעה בכנר על הגג בתפקיד חחה, הבת.

היא שימשה דוגמנית-צילום (העולם הזה 1551) והיתה מוכנה לעשות את זה גם ב הבימה.

מה עוד שבשביל כמה דקות של חשפנות צריכה היתה לקבל השחקנית 50 לירות להצגה.

אבל הפעם התנגד היי קלוס: "היא לא מה שרציתי", אמר. יתכן שהוא חשש מן ה פירסומת המוקדמת של תירצה, מן ההד של תצלומי-העירום שלה.

אחת שתתפשט — ודאי; אבל רק בשביל הבימה.

 "זוהי בדיחה!"

ע ד אותו רגע נאבק הבמאי המוכשר שהמתפשטת תהיה אך ורק שחקנית. ידוע שהיי קלוס מפקח, אישית, על תנועת תיהם של כל הניצבים, משגיח על כל מעי שה, ולו הקטן ביותר, המבוצע בהצגותיו. אבל עכשיו נשבר אף היי קלוס. הוא הסכים, בליט ברירה, שהמועמדת לא תהיה שחקנית.

המיטה הריקה טביבה התחוללה, במשך שישה שבועות, סערת התיאטרון הלאומי מי הגדולה והמצויקה. כל הקולקטיב הממלכתי, וכל ידידי הבימה

סוף-סוף בכל זאת המועמדת לתפקיד זה. הביא אותה להבימה השחקנית-מישני אבי רהם ("בובי") פלדה. שמה דניס רואה, והיא דמות מיוחדת במינה.

דא נפש אוהבת

בובי, יוצא מארוקו כסוף-שיער ונמוך קומה, הכיר את דניס כנסיית ימים ספו רים לאחר שהגיעה ארצה, בעיקבות אהבה ניכזבת, כדי להתאושש ולהחלים מצרותיה. היא היתה אז לבדה, ללא כסף וללא נפש אוהבת. כובי, המדובר צרפתי, אסף אותה, ואף דאג לה לטיפול רפואי, כשחלתה.

ואז החלה שורה די ארוכה של חתיכות סתם להזנוב אל פיתחיה-הבימה. ביניהן:

- איה וייס-אדלר, דוגמנית בריטית קטנה (העולם הזה 1575). איה הופיעה לעיני הבמאי במיני קצר. הוא הסתכל עליה ל מעלה-למטה, הפליט: "זוהי בדיחה!", זרק אותה.
- אחת מנערות-התפאורה, הצעירה שו שנה ("שוש") שהארץ, נערת-דיסקוטקים בלונדית-מחומצנת, שהיתה בהחלט מוכנה להתפשט, הציעה אפילו לעשות חזרות על הבמה — אך "לא התאימה", לזכרי היי קלוס.

השבוע, בשעה טובה ומוצלחת, נמצאה